

ŞATO DERGİ

Küçürek Öykü-Şiir
Ekim 2025

Mini Sayı
"Cadılar Bayramı"
Özel

Karanlıktan Korkmayanların Dergisi

MUTFAK

Genel Yayın Yönetmeni

Defne Karadağ

Yayın Kurulu

Defne Karadağ
Yeşim Ünal

Son Okuma

Tuba Tunçay

Editör/ Dergi Tasarım

Defne Karadağ

Web Tasarım

Selçuk Erkal

İLETİŞİM

satodergi.com

satodergi@gmail.com

[instagram.com/satodergi](https://www.instagram.com/satodergi)

x.com/satodergi

POSTA KUTUSU

*Cansız Yayın/ Ufuk Altunbaş
Deli Düğünü/ Mehmet Berk Yaltırık
Cadı Agatha'nın Laneti/ Tuba Tunçay
Sombreval'e Dönüş/ Defne Karadağ
Albızlar Alsın Seni!/ Hasan Özyamanlı
Kadın/ Ulaş Can Ünal
Açlık/ Demokan Atasoy
Son Filtre/ Seyit Berker Aydoğan
Gece Yarısı Adakları/ Hamza Uçar
Ritüel Gecesi/ Yağmur Gönç
Soluk Fanus/ Sena Baltacı
Son Kabak/ Mustafa Kalfa*

CANSIZ YAYIN

Lumbock, internet üzerinde korku içerikleri ürettiyordu. Bu Cadılar Bayramı için düşündüğü fikir, bir yıl boyunca ülkenin en iyi Cadılar Bayramı kostümcüsünü bulmaya çalışmaktı. Önce yaşadığı şehri baştan sona gezdi ve canlı çıyanlardan oluşan tam takım kostümlerden tutun, insanın derisini gıdıklayan larvalarla kaplı kıyafetlere varıncaya kadar gudubet ama etkileyici tasarımlar yapan terzilerle tanıştı.

Kış geldiğinde ise karlara bürünmüş gibi gözüksün diye yaşlı insanların ak sakalları, tırnakları ve dişleriyle kaplanmış kostümler yapan bir imalathaneye denk gelmişti. Birkaç ay sonra da ölmüş çiftlik hayvanlarını kullanarak kostüm diken başka bir terziye rastlamıştı. İhtiyar adam, kameraya çekildiğinin farkında değildi. Soğukkanlı bir şekilde öküz gözleri, dana dilleri ve tavuk ayağı gibi kısımlardan nasıl giysi parçaları hazırladığını gösteriyordu. Kostümler, bakılamayacak kadar tiksindirici, kurtlanmış ve keskin çürük et kokusu yayıyordu. Bunlara rağmen el işçiliği gayet nitelikliydi. Adama bu kostümleri nasıl satabildiğini sorduğunda “Kişisel kullanım için.” yanıtını almış ve çok geçmeden ayrılmıştı.

Gezisinin bir yılı dolmak üzereyken Wortminger isimli bir takipçisi, Lumbock’a ulaşarak onu kendi mekânına kostüm göstermeye davet etti.

Artık yorulduğundan mütevellit bu hazır davet, işine gelmişti ve içerik serisini bitirmek üzere oraya gitmeye karar verdi.

Wortminger, hurdaya çıkmış bir karavanda yaşayan pasaklı bir adamdı. Karavanda küflenmiş pizzalar, yerlere dökülmüş kimyasallar, birkaç fare leşi ve kullanılmış bir cinsel ürünün topyekûn oluşturduğu dehşet verici bir koku vardı. Öyle ağır bir kokuydu ki Lumbock, karavana girince bayıldı.

Bir süre sonra internet kanalından “EN İYİ CADILAR BAYRAMI KOSTÜMÜ BULUNDU” başlıklı bir canlı yayın açıldı. Ekranda Wortminger’in yağlı ve kan sıçramış suratı vardı. Kamerayı eline alıp karavanın içini çekmeye başladı. Bir manken standına oturtulmuş ve adeta bir dergi için poz veriyormuşçasına şekil verilmiş, kan revan içinde bir ceset ekrana geldi. Wortminger, sanki bir sunucu edasıyla ne yaptığını detaylıca anlatarak cesedi parçalara ayırıyor, derisinden kıyafetler dikeyor, kafasından maske yapıyordu. En sonunda her parçası Lumbock’a ait kombinini giyip podyumda yürüyormuşçasına kameraya doğru yaklaştı.

DELİ DÜĞÜNÜ

Eskiden burada, bizim buralıların deyimiyle bir “cadı karısının” evinin olduğunu herkes gibi ben de biliyordum. Artık hatırlayan çok az kişi var. Çocukluğumuzdaki en çetin cesaret sınama yeri burasıydı: “Var mısın lan Perihan’ın evinin oraya gidip gelmeye?”

O derme çatma ahşap ev yıkıntısının hikâyesini bölük pörçük bilirdik. Cinlere seslendiği için “perileri çağırın” manasında cincilere, hüddamlara verilen ünvanlardan olan “Perihan” derlermiş kocakarıya. Çocukları kaçırdığı, insanları efsunladığı için ahali toplanıp cadının evini başına yıkmış, mezar etmişler. O vakitten sonra da ev, “Perihan’ın kabri” diye mimlenmiş.

Tüm bunların üç saniye içinde zihnimden film şeridi gibi hızlıca akıp geçmesinin sebebi, o meşum geceydi. Kestirme olacağını düşündüğümden bizim eve giden tepeyi tırmanmaktansa görece daha alçakta bulunan o yerden geçmeye karar vermiştim. Tahtaların arasından yılanlar gibi kıvrım büklüm çıkıp servi boyuyla tepeme dikilen muazzam cesamette, çalı gibi saçları ile yerleri süpüren, gözleri puhu kuşlarından daha iri o kocakarı, sallana sallana yürüyüp ben kaçarken arkamdan kovaladığından beri uyandığımı biliyorum.

Aylar sonra, Perihan'ın kabrinin düğün bahçesine çevrildiğini duyduğumda deli damgası yeme pahasına oraya gittim. Orada yapılacak ilk düğünün nasıl bir dehşete dönüşeceğini adım gibi biliyordum. Düğün yerine gittiğimde kimseyi göremedim. Korkuyla etrafa bakınırken bahçenin bir köşesinde, tam da kocakarının ev yıkıntısının olduğu yerin üzerinde gelinle damadı ağlarken buldum. Yanlarına gidip bahçeye baktığımda bir sürü çocuğun ve düğün ahalisinden kimselerin kıpırdamadan dikilmekte olduğunu gördüm. Suratlarında korkunç bir sırtış, gözlerinde de kızıl renkli bir parlama var. Ağaçların arasından beni seyrediyorlar. O an, öldü sanılan cadıyı görüyorum yine uzaktan: ay ışığı altında sallana sallana yürürken daha gerideki ağaçların altında kayboluveriyor kahkahasıyla. Düğünde delirenler cadının kahkahasına iştirak ediyorlar, gelinle damat gülüyor...

Ben yine kulağımda o deli düğününün çınlamalarıyla uyanıyorum. Yine aynı kâbus, her gece tekrarlanan. Uykumu da gün ışığı altında nefes aldığım vakitleri de haram eden o saf dehşet. Bu *deli düğünü* ne zaman bitecek?

Yazarın Notu: "Deli Düğünü'nü 28 Haziran 2012'de gördüğüm bir kâbustan öyküleştirdim."

CADI AGATHA'NIN LANETİ

Ben, Agatha...
Beni bir kibritle yakanlardır bu lanetim.
Sakın ha unutmasınlar!
Ölülerin öfkesi asla ölmez.
Her Cadılar Bayramında geri dönecek
Usulca, karanlıkların içine sinip
Sizi izleyeceğim.
Ciğerlerinizden nefesinizi söküp
Yerine alevler koyacağım
Her bir damarınız mum gibi eriyecek.

Ben, Agatha...
Beni karnımdaki bebeğimle yakanlara bu lanetim,
Yaktığınız ateş beni, içimdeki canı, nefesimi yuttu.
Şimdi sizin de bebekleriniz, lanetimle yanacak.
Onların kaderi de benim karnımda yok olan o canla örülecek.
Lanetim öylesine sıcak ki,
Her kıvılcımı,
Bedeninizi her gece usanmadan yakacak.
Ve hiç beklemediğiniz bir anda
Evlatlarınızın acı çığlıklarıyla
Uyanacaksınız uykunuzdan.
Karabasan gibi göğsünüze çökeceğim.
Vücudu yanmış bebeğim kucacımda,
Karanlığın içinde yatağınızın başında belirip
Tahta kazığa bağlandığım günden kalan
Ateşimi kusacağım üzerinize
Ben, Agatha...

SOMBREVAL'E DÖNÜŞ

1347 Sonbaharı, Sombreval Köyü

Şiddetli rüzgâr, çamurlu patikalara dizilmiş gri taş evlerin arasında uğuldarken hıncını alamamış İngiliz akıncılarını andırıyordu. Bu uğultuya, taş duvarları yıkılmış manastırın önünde toplanan öfkeli kalabalığın içinden iki kadın bağırtısı karıştı.

“Onları bana getirin, yoksa sabah olmadan hepsi ölecek!”

“Askerleri senin kulübene götürürsek lanet bulaşır! Oğlun da senin iksirini içip kâbuslarla ölmedi mi?”

“Pierre’i savaşın zehri öldürdü, benim iksirlerim değil. Karar verin! Ya bataklık ya mezar!”

Cadı Maugre, nihayet çaresiz kalan köylüleri ikna etmeyi başarmış, yaralı askerleri köyün iki kilometre uzağındaki kulübesine taşıtmıştı. Köylülere, “İki gün içinde hepsi evine dönecek,” demiş ve fısıldayarak eklemişti “daha da güçlü...”

Askerlerin yerleştirildiği oda, yere atılmış beş yatak ve kapı arkasındaki raflara dizilmiş küçük şişelerden ibaretti.

Duvardaki kandilin cılız ışığı, evin hemen yanındaki bataklıktan gelen çürümüş et kokusu ve kulübenin ahşap duvarlarını sarmış tuhaf otların hışırtısı, acı çeken askerlerin iniltilerini korku iniltilerine dönüştürmüştü. Baygın yatan üç asker haricindeki iki asker, Maugre'nın içirmeye çalıştığı iksirleri yutamayıp safraları gelene kadar kusmuş, sonunda halsizlikten teslim olmuşlardı.

Cadı, ertesi sabah, tedavi ettiği askerlerdeki değişimi görünce kendiyle gurur duydu. Bir gecede askerlerin yaraları kabuk bağlamış, cilt tonları koyulaşmış, gözleri büyümüş, dudakları morarmış ve en önemlisi ikisi de ayaklanmıştı. Yavaş yavaş yürüyor, kapıya doğru ilerliyorlardı. Askerlerden biri ağır hareketlerle Maugre'ye döndü, onunla konuşmak istedi ama konuşamıyordu; korkulu ve sorgulayıcı bakışlarla cadıyı süzdü. Dudaklarının arasından kelime yerine çürük et kokusu sızdı. Kapıyı açmaya çalıştığı anda, tırnaklarının altından bataklık çamuru damlıyordu. Maugre gülümsedi: köylülerin duaları boşunaydı. O an, cadıdan emir alan kapı, sonuna kadar açıldı. Kargalar, çığlık çığlığa kanatlandı; sis, sokakları kapladı.

***

Sombreval'de o sabah, sis çökmüş köyün çamurlu sokaklarında, tepelerinde bağırsık kıyamet uçuşan kargalara aldırmadan yürüyen iri yarı, leş kokulu, donuk bakışlı, çirkin iki yabancı görüldü.

O sırada Cadı Maugre, henüz uyanmamış üç askere, buruş buruş olmuş çirkin yüzüne yerleşmiş huzurla baktı. Vücudundan kaçarak uzaklaşmak ister gibi fışkıran koyu yeşil, balgamsı, pis kokulu irinleri, göbek deliğinden sırayla şişelere sağdı.

ALBIZLAR ALSIN SENİ!

Kükürt kokusu ile balçık kokusu arasında bir soluktu yüzünde hissettiği. Fakat onu uyandıran bu iğrenç soluk değil, karnını patlatmak üzere olan ağırlıktı. Gözlerini açıp açmadığından emin değildi. Çünkü gerçek olamayacak kadar korkunçtu gördükleri.

Islak ve rahatsız bir yerde yatıyordu. Karnının üzerine oturmuş, yaşlı bir kadın vardı. Kan çanağı gibi kıpkırmızı gözleriyle ona bakıp kahkahalar atıyordu. Bir dudağı yerde bir dudağı gökte, kapkara dişleri ayrık ve uzun, kaşları yok denecek kadar seyrek, burnu eğri büğrü, çirkinlikte yarışılmaz bu kadın gerçek olamazdı herhâlde?

Yaşlı görüntüsüne uymayan bir çeviklikle ayağa kalkarken anlaşıldı boyunun da tuhaf denecek kadar uzun olduğu. Kalkıp kaçmak istese de hareket edemedi. Telaşla çevresine bakındığında mağaraya benzer loş bir yerde olduğunu fark etti. Birçok yerde küçüklü büyüklü ateşler yanıyor, ateşlerden yayılan ışıklar, mağara olduğunu sandığı bu korkunç yerin tavanında kızılı yeşilli oyunlar oynuyordu. Tavanı kaplayan yosun ve kök tabakasının içinde ona bakan yüzlerce göz vardı.

“Sonsuz alt dünyadasın çobancık!” dedi yaşlı kadın, sarkmış göğüslerini toplayıp sırtına atarken. Bunu işittikten hemen sonra keskin ve büyük bir acı duydu boynunda.

Yaşlı kadın yeniden kahkaha atmaya başlamışken kime ait olduğunu göremediği bir el, uzun saçlarını kavradı çobancığın. Başsız bedenini görüyordu şimdi daha yüksek bir yerden. Evet, kendi bedeniydi yerde yatan ve başsızdı.

O bu tuhaflığı düşünürken, yaşlı kadın uzun kollarını birilerini davet eder gibi savurdu. Bu çağrıyla birlikte sekiz kadın daha çıkıp geldi gölgelerin içinden. Ve dokuz çelimsiz beden çıktı balçık zeminden. Çobancık, artık anlıyordu olup bitenleri. Bugünün gelmesini beklemişti istemeye istemeye. Kabul etmek istemese de başından beri biliyordu bu yaşlı kadının bir albız olduğunu. İşte, şu çelimsiz ve gri şeyler de arsızlıkları sonsuz yüryelerdi. Boynunda duyduğu acı katlanacak ve tüm bedenine yayılacaktı birazdan.

Albızlar bedenini parçalara ayırıp yüryelerin kazanlarına atmaya başlamışken bir direğin ucuna takılmış kanlı başının içinde boğuk bir erkek sesi duydu: “Korkunun çoğu düş! Dayanmalısın çobancık!”

KADIN

Henüz küçük bir kızdım. Yaprak toplamak için kullandığımız tırmıklarla baldırları delinmiş bir kadındı o. Asıldığı direkte Hz. İsa gibi duruyordu.

Bileklerine vurulmuş çivilerin ucundaki kan, asılmış gibiydi, damlamıyordu. Yüzündeki çirkin gülümsemeyi unutamam. Bütün bir kalabalığı gezdi. Ona yakın olan benim ve babamın önünde durdu. Fısıldar gibiydi. Evden çıkarken babamın dediği bir cümleyi hatırladım: “Korkarsan serçe parmağımı çek ve hemen eve dönelim.” Uzandım ve serçe parmağına dokundum. Babam kucağındaki beni oyuncak bir bebek gibi yere attı. Söylediklerini hâlâ hatırlıyorum. “Onu bırakın, kızımı alın.” Zapt edilemiyordu. Başımı vurduğum yerde, akan kandan göremez olmuş tek gözüm kapalı bir şekilde onu izledim. Birinin gözünü oyana kadar ona direndiler. Kadın kahkahalarla gülerken babamın kafasına taşla vurdular. Havaya kalkan devasa taşı gördüm. Babamın kafasına indiğini göremedim. Bir iki saniye sonra o, önüme düştü. Yüzü gözümün önünde, gözleri kaymış, bembeyaz. Bedeni kasılıyordu. Ağzından eksik kelimeler çıkmaya çalıştı, cansızca. Duyamadım. Yaklaşınca elime sıcak bir şey değdi. Babamın küçük kafasında açılmış büyük oyuktan sakın sakın akan kan. Sıcacık. Ellerimi kırmızıya boyadı. Onu yüzüme sürmek istedim, tamamen kırmızıya boyanmak.

Kadın bağırarak gülmeye devam ediyordu. Babam da yattığı yerde titremeye. Eli kolu ani hareketlerle kasılıyordu. Ayağa kalktım. Ondan biraz uzaklaştım. Kan, büyük kırmızı bir elma şekerinin babamı yutmaya çalışmasına benziyordu. Bedeni aniden tamamen hareketsizleşti. O anda taze bir yanık kokusu geldi burnuma. Çıtırdama sesleri kapladı her yeri. Sessizleştiler. Ölü babamı unuttum o sırada. Yanmakta olan kadını izlemeye daldım.

Çılgınlıkları, önce kızaran sonra korlaşan bedeni, akmadan buharlaşan kanı. Her şey bittiğinde ancak babam aklıma geldi. Kırmızı elma şekeri yapış yapış olmuştu. Kokusu yanmış et kokusundan duyulmuyordu. Ona dokundum. Seslendim. Uyanmasını söyledim. Uyanmadı. Eğilip yüzüne baktım. Acı yoktu yüzünde. Gözleri açıktı. Koca bir gülümseme yayılmıştı suratına. Baba, dedim. Ellerimin altındaki kanın ısındığını fark ederken. Baba, dedim. Yüzündeki gülümseme kıkırdamaya dönüşürken. Korkmuştum, geri çekildim. Kanı artık kaynıyordu. Ve vücudu yavaşça yükselmeye başladı. Arkama bakmadan kaçtım.

AÇLIK

Ay ışığı, halka oluşturmuş cadıların ortasında kalakalmış genç adamın yüzündeki dehşeti aydınlatıyordu. Karanlıktaki figür, çarpık parmaklarıyla kavradığı çuvaldızı, balmumu kukla yerine doğrudan bebeğe batırmaya kalkıştığında genç adam doğrulmak istedi fakat bacakları tutmadı. Cadılar, kemikleri birbirine vura vura kanat çırpıp iblisin gölgesinde hep bir ağızdan fısıldadı: "Korkun, besinimizdir."

Şafak sökerken köyüne bir yabancı olarak dönecekti. Büyü, bir kurban daha devşirmişti.

SON FİLTRE

Kızın y¼z¼, ekranın camına yapışmıştı. Goya'nın "Büy¼" s¼ndeki gölgeler gibi kıvranan pixel bulutları, göz bebeklerine doğru süz¼ld¼. "Gerçek G¼zellik" filtresi, cildini düzeltmiyor, aşındırıyordu. Yanağından bir parça et, sessizce kayıp gitti, dijital bir "Heyula"ya dönüşt¼.

Kulaklığında bir fısıltı: "Sanatın son aşaması... Seni ölüms¼zleştireceđiz." Parmakları, kemiklerine kadar şeffaflaşmış h¼lde, ekrana yapışık kaldı.

GECE YARISI ADAKLARI

Minemor, ardında açtığı gizemli kitabın fısıltılarıyla ruhları uyandırdığını bilmiyordu. Gece yarısı beliren dört cadı, ona kitabı nereden bulduğunu sordu. “Uyuyanları kim uyandırdı?” dediler. Kara sözler yankılandı: “iv mevadi morhem em mortem mos.”

Kitap kapandı; büyü başlamıştı. Artık Minemor’un ya bir adak bulması ya da karanlığa teslim olması gerekiyordu.

RİTÜEL GECESİ

Bir ateş soluğu gibiydi
İçime işleyen o ürperti

Ellerinden çıkan sıcaklık yeryüzüne yayıldı
Ansızın patlayan bir ışıkla
Gökten zifirî karanlık indi
Ben sustum, rüzgâr sustu
O anda alevler bile pustu
Ve cadıların efsunlu şarkısı karanlığa işledi
Büyülenmemek elde değildi
Derinlerden bir çığlık koptu
Melodik ve tılsımlı fısıltılarla
Hepsi dolunaya yükseldi
Gezinen dumanlar korkunun en ısılı hâliydi
Artık geri dönüşsüz bu yolda
Yalnız pürüzsüz boşluk vardı
Toprakla bütünleşen gölgeleri
Ölü bir beden gibi hareketsizdi
O gece doğaüstü güçler rüyaları ele geçirdi

Yaşayanların hiçbir gecesi
Bir daha asla eskisi gibi olmadı

SOLUK FANUS

Ah, ölüm! Sen ki her zaferimi ziyana uğratan, en karanlık umutlarımı dahi kemirip tüketen amansız düşman! Eleanor'un son anlarına tanık olmak: O solgun yüzün, bir mum alevi gibi titreyip sönüşüne... Ve o son nefesin bir sır gibi, vasiyet gibi dudaklarından usulca süzülüp kayboluşuna... Dayanabilir miydim? Hayır! Bu ıstırap, bu tarifsiz acı, aklımın en karanlık dehlizlerinde bir fikri yeşertti: Ölümü aldatmak! Onun bir parçasını, o son kutsal nefesi, bu dünyada hapsetmek!

“Aetherius”u icat ettim. Bir mezar kadar soğuk, bir ayın kadar karmaşık pirinç ve camdan yapılmış bir makine. Laboratuvarımın loş ışığında, Eleanor'un son soluğunu taşıyan fanusu, makinenin kalbine yerleştirdiğimde kalbim delice bir umutla çarpıyordu. Buhar, borulardan geçerken inleyen bir melodi çıkarıyor, fanustaki o kıymetli buğuyu yavaş yavaş içine çekiyordu. Ve sonra... bir şekil belirdi. Buğulu camın ardında, tanıdık bir çehre, bir hayalet gibi tecessüm etti. Eleanor'un yüzü! Fakat bu, huzur içinde uyuyan sevgilimin yüzü değildi. Bu, mezardan çıkmış, ölümün soğukluğuyla bezenmiş bir maskeydi. Göz kapakları bir anda açıldı ve iki kara, dipsiz kuyunun içinden bana baktılar. O bakışta, hiçliğin ta kendisi vardı!

Bir ıglık kopardım, lakin sesim boğazımda düğümlendi. Pençeler, buharın içinden, makineden süzülerek bana uzandı. Eleanor'un son nefesiydi bu, evet ama onun ruhu değil; ölümlle dans ederken ona eşlik eden, onun son anını paylaşan şeytani bir varlık! Soğuk, nemli bir dokunuşla boğazıma sarıldı. Ciğerlerimdeki havayı, hayatımın buharını emiyor, beni kendi sonuma, kendi mezarıma çekiyordu.

Çabaladım! Lakin buharın elleri demirden daha güçlüydü. Son nefesimi verirken, sevgilimin yüzünün o buğunun içinde eriyip gittiğini, yerine sadece beni bekleyen, ebedi bir açlıkla bakan o hiçliğı gördüm. Ve şimdi, makine durdu. Sessizlik. Yalnızca damlayan suyun sesi. Ve pirinç fanus... Buğulu camının ardında, bir sonraki nefesi, bir sonraki kurbanı bekliyor.

SON KABAK

Meydanın ortasında duran dev balkabağı, bu yıl kimse tarafından getirilmemişti. Çocuklar yüzünü oyar, içine mum koyar diye bırakılmış gibiydi ama kasabalılar dokunmaya cesaret edemedi. Rüzgâr, uğuldayarak taş sokaklardan geçiyor, balkabağının gölgelerini dans ettiriyordu.

Elena, merakıyla bilinen genç kadındı. “Hepsi batıl inanç!” diyerek bıçağını kabuğa sapladı. Bıçak, metal, taş gibi sert bir şeye çarptı. İçeriden yankılanan inilti, meydandaki herkesin kanını dondurdu. Elena’nın kalbi hızlı atıyor, elleri titriyordu ama geri adım atamadı.

Kabuğu araladığında, içinde mum yerine siyah tırnaklı eller kıvrılıyordu. Kabak nefes alıyor, her soluk, çürümüş et kokusunu yayarak meydanı dolduruyordu. Çocukların kahkahaları birer birer kesildi, sessizlik ağırlaştı.

Elena, geri çekilmek istedi ama balkabağı onu bırakmadı. Damar gibi kıvrımlar bileğine sarıldı, kolunu içine çekmeye başladı. Kabuktan çıkan boş göz çukurları karanlık kuyular gibi ona çevrildi. İçinde ürkek bir çığlık yükseldi.

Fısıltılar çoğaldı:

“Her yıl bizi çağırıyorsunuz... Bu kez kalacak olan biziz.”

Kabak çatladı. İçinden yüzlerce yüz çıktı: yıllar önce kaybolan kasabalılar, dökülmüş derileriyle birbirine yapışık tek bir bedene dönüştü. Elena, ardındaki sessizliği dinlerken, çocukların kostümlerinin boş kaldığını fark etti; bedenler çoktan balkabağının nefesine katılmıştı.

Sonunda kabak, Elena'nın sesini ödünç aldı. Çatlak kabuktan onun kahkahası yükseldi:

“Cadılar Bayramı bitti. Şimdi bizim bayramımız başlıyor.”

Meydan sessizliğe gömüldü. Balkabağı hâlâ titriyor, Elena'nın gölgesi kabuğun içindeki yüzlerle birleşiyordu. Bu gece, Cadılar Bayramı artık onların gecesiydi.

